

Dan Doman

De ce îndrăgește Laura dinozaurii?

București, 2018

E I K O N

Cuprins

- Prolog / 5
- 1 Răgete în noapte / 9
- 2 – 66 Ma / 16
- 3 Prima recunoaștere / 21
- 4 Dinozaurii pitici / 28
- 5 Baba-Lupoanea / 35
- 6 Tabăra de pe Platoul Cascadei / 44
- 7 Pielea de dinozaur / 49
- 8 Pe mare / 56
- 9 Mlaștinile primordiale / 61
- 10 Povestea Stelei-de-Mare cu Picior de Lemn
și a Puricelui-de-Nisip cu Nasul Acvilin / 65
- 11 Povestea Tristului-Ferăstrău-Pierdut-pe-Lună / 70
- 12 Uica Johnny / 76
- 13 Gybho și Zybho / 82
- 14 Tyrannopolis / 87
- 15 Congresul dinozaurilor / 96
- 16 Missițele / 103
- 17 Lucrurile se precipită / 110
- 18 Prințesa Ela / 120
- 19 Un zbor suborbital / 126

20 Câte ceva despre baronul Nopcsa / 132

21 Pregătiri de luptă / 137

22 Pasta de dinți Cristal face dinții ca de cal / 146

23 Casa din stejar / 153

24 Dinozaurii-aurari / 159

25 Invazia / 162

26 Lupta de sub Steiul Vântului / 168

27 'Mneața, băieți! Ați ieșit la o plimbare pe dig? / 172

1

Răgete în noapte

Mă așezasem puțin la calculator, dar mă luasem cu jocul și uitasem cu totul de tata. Deodată auzii niște zgomote și mă repezii să adun vreo două-trei lucruri de pe jos, când în ușă apăru Dolo. Era foarte agitat:

- A venit... a venit!
- Cine a venit?
- Baba-Lupoanea... Cu Banditul-Tigru!
- Când au venit?
- Acum vreo două ore. De-atunci tot alerg să vă spun!
- Trageți sufletul și spune totul.

Ne adunaserăm cu toții în jurul lui Dolo, așteptând să poată vorbi. El ne povesti că Baba-Lupoanea și Banditul-Tigru veniseră la Cotlonul, râzând și trăncănind despre o fermă care va produce ouă bune de export.

- Ce ouă? De dragon?
- Nu știu, mai multe n-am auzit.

Apoi Baba-Lupoanea scosese o cheie mare, descuiase lacătul și intraseră amândoi înăuntru.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am așteptat să închidă ușa, apoi m-am tras înapoi printre ierburi și am luat-o la goană. Dar stai să vezi, că într-o poiană am dat de **Brândușa**!

— Ai găsit tu **Brândușa**?

— Da.

Și văzând că nu-mi vine să cred, adăugă:

— Pe cuvântul meu de dovleac! Avea o liană încolăcită de-o roată.

Stăteam și mă gândeam: „*Poftim, tata nu-i acasă! Până se-ntoarce el, până urcăm muntele, Baba-Lupoanea dispăre cu tot cu miniautogirul.*”

Observai că toți se uită la mine, așa că mă hotărâi:

— Nu-l mai așteptăm pe tata. Plecăm după **Brândușa**!

— Că bine zici! strigă Dolo. De-abia aștept s-o lăsăm mofluză pe Baba-Lupoanea.

— Mai domol, măi Dolo! Trebuie să acționăm cu cap. Deocamdată Baba-Lupoanea ne-a lăsat mofluzi pe noi.

— Așa e, făcu Bufni.

— Uite cum facem: ne strecurăm nevăzuți, ne urcăm în miniautogir și decolăm. Apoi țâșnim deasupra pădurii și zburăm spre casă. Cine vine cu mine?

Bineînțeles, toți se oferă voluntari, dar eu îl lăsaî acasă de pază pe căluțul Dala. Mâzgălii în grabă un bilet pentru tata:

„*Am plecat după **Brândușa**. Ne întoarcem repede.*”

Lăsaî biletul lângă laptop, apoi luai la repezeală tableta, o haină și o sticlă cu apă, pe care le vârâi în rucsac. Eram îmbrăcată cu rochița mea albastră. Înșfăcai mobilul, închisei ușa și o pornirăm spre Poiana cu Stâncă. După mine alergau cățelușă Lola și Brăduțu, puiul de brad; iar bufnița zbura pe deasupra noastră. Dolo era în fruntea tuturor.

Urcărăm muntele încă pe lumină și trecurăm de stâncă. Dar apoi Dolo nu mai găsea locul unde văzuse miniautogirul. Toate poienile pe care ni le arăta erau pustii. Pe la apusul soarelui am ajuns la casa Babei-Lupoanea, Cotlonul, pe care am început s-o cercetăm, ghemuiți în iarbă.

Casa părea părăsită.

— Vrajitoarea o fi plecat cu miniautogirul, zise Bufni.

Dezamăgiți, ne pregăteam să ne întoarcem acasă, dar cum ne părea rău să plecăm așa, am mai dat un ocol în jurul fagului sub care era Cotlonul. Pe neașteptate, foarte aproape de casă, într-o poiană pe care nu o văzusem până atunci, am descoperit **Brândușa**! Să cad pe jos de surpriză! Făcui un semn celorlalți să tacă. Am așteptat câteva clipe: nu se auzea nimic. Atunci mă furișai lângă aparat, deschisei ușa și mă strecurai înăuntru. Imediat după aceea îmi scosei capul afară și îi chemai pe ceilalți să vină. Unul după altul, se înghesuiră în spatele meu Lola, Brăduțu, Bufni și Dolo, care trase încețișor ușa după el.

Urmă o clipă de liniște. „*O fi având destulă benzină?*” îmi trecu prin cap. Pornii motorul care începu să duduie; elicea de propulsie se rotea tot mai repede.

Brândușa se hurduca acum prin poiană, iar elicea portantă porni să se învârtă alene deasupra noastră. Miniautogirul vibra din toate încheieturile și scotea un zgomot înfiorător. Mă așteptam să apară din clipă în clipă Baba-Lupoanea și să ne măture pe toți din cabină.

În sfârșit, motorul ajunse la puterea maximă, miniautogirul se desprinsese lin de pământ, iar trepidațiile și vacarmul dispărură.

„*Noroc că Baba-Lupoanea nu-i acasă, îmi veni în minte. Altfel zgomotul ăsta o trezea și din morți!*”

Abia ne ridicasem în aer, când parbrizul deveni fumuriu, apoi căzu noaptea și aveam o senzație ciudată de afundare.

Prin geam nu mai zăream nimic; **Brândușa** bâzâia în întuneric ca un tântar într-o sobă plină de funingine.

— Ne urmărește cineva? întrebai eu.

— Nu se vede nimic, zise Brăduțu. E noapte.

— Nici o lumină, nici o mișcare, confirmă Bufni.

— Partea rea e că nici eu nu văd nimic.

Într-adevăr, miniautogirul nostru nu fusese construit pentru zboruri de noapte. Pe deasupra, nu aveam experiență de zbor, fiindcă la manșă stătea întotdeauna tata. Noroc că-mi aruncasem ochii peste cadrane și întrebam mereu de ce face o manevră sau alta. Iar de vreo două ori, e drept, tata mă lăsase să conduc, dar stătea lângă mine și îmi spunea mereu ce să fac.

Zburam așa de nu știu cât timp, orbecăind prin întuneric; speram să găsesc o poiană în care să aterizăm. Încercai să-l sun pe tata, dar probabil că eram în afara ariei de acoperire, fiindcă nu-mi răspundea nimeni. Pe măsură ce trecea timpul, mă simțeam tot mai dezorientată, tot mai pierdută.

În cele din urmă, îmi luai inima în dinți și, deși nu se zărea nicio geană de lumină, mă hotărâi să reduc turația motorului. Încet, încet apărură stelele, apoi motorul se opri și, planând lin datorită autorotației elicei portante, **Brândușa** ateriză, hurducându-se nițel la contactul cu solul. După câteva clipe aparatul își reveni, mai rulă câteva secunde și se opri.

Era noapte. Se auzeau un zgomot de valuri, urmat de fâșăitul spumei pe nisip. Încremenisem care pe unde eram, numai Dolo încerca să se ridice; îl auzii bombănind:

— Ce sunt eu, minge de polo?

— Am făcut-o lată! se auzi vocea lui Brăduțu.

— Să vedeți ce-o să-mi zică tata, dacă am rupt vreo roată!

— Mai întâi să ne găsească tata, zise Bufni.

După câteva minute de așteptare, deschisei cu precauție ușa. Zgomotul valurilor se auzi mai puternic și ne izbi în față aerul înăbușitor al unei nopți de vară, mirosul sălbatic

de scoici și alge putrezind pe țărm, amestecat cu miasme de mlaștină. Simțeam că nu mai am aer, că mă sufoc! Brusc, din întuneric răsunară niște răgete înspăimântătoare, pe mai multe tonuri. Smucii ușa, închizând-o.

— O fi Baba-Lupoanea! șopti Brăduțu.

— Ei aș, nu rage Baba-Lupoanea ca o turmă de elefanți! spusei eu.

— Ce naiba, făcu Dolo, ce naiba...

— Unde-am nimerit? întrebă Bufni.

— Nu știu, bâiguii eu. Cred că am greșit nițel direcția...

Eram singuri în noapte, nu se știe unde. Și valurile acestea! La fiecare dintre ele, stropi nevăzuți răpăiau pe fuzelaj Trebuia să coborâm din miniautogir și să încercăm să-l împingem ceva mai încolo.

Deschisei din nou ușa, pusei un picior pe nisip și mă răsucii puțin, ca să ies cu totul din cabină. Ajunsă jos, deși îmi cam tremura vocea, îi îndemnai pe ceilalți:

— Haide, Brăduțele! Și voi, ce mai așteptați?

Atunci, bombănind supărat, se hotărî să coboare și Dolo, urmat de Lola și de Brăduțu. Bufni zbura pe deasupra noastră. Udați de stropii de apă, am împins cu mare greutate **Brândușa** prin nisip până lângă un perete întunecat. Deasupra noastră sclipeau stelele.

— Va trebui să așteptăm până dimineața, făcu Lola, adulmecând neîncrezătoare mirosurile nopții. Atunci o să ne dăm seama unde am nimerit.

— Dacă am putea face un foc, murmurai eu.

Pornii bâjbâind în noapte, dar toate resturile de pe țărm erau ude: alge, scoici, pietre și ceva umed și gelatinos – îmi scuturai speriată mâna!

Bufni, care zburase dincolo de stânci, se întoarce:

— Pădurea ține până la țărm. Dar pe alocuri cresc copaci și în apă.

— N-avem cu ce aprinde focul, zisei eu. Ne trebuie chibrituri.

— Și niște lemne uscate, adăugă Dolo.

Deodată, îmi adusei aminte că în **Brândușa** e o trusă de supraviețuire, cu medicamente, pansamente, lanternă și, bineînțeles, chibrituri. „Trebuie să o caut.”

— Aducem noi lemne, zise Bufni. Dolo, hai cu mine!

Urcai în **Brândușa**. Acolo, băjbâind prin întuneric, găsii o geantă colțuroasă: trusa de supraviețuire. Din fericire, Baba-Lupoanea nu se atinsese de ea! Scosei lanterna și la lumina ei văzui chibriturile și un cuțit vânătoreasc. Luminând cu lanterna prin jur, sub scaunul pilotului descoperii rucsacul meu, iar lângă el, înghesuit, rucsacul tatei.

În timpul acesta, dovleacul, însoțit de Bufni, care îi arăta pe unde să se strecoare, reuși să urce printre stânci. Sus pădurea era mai deasă, mirosea a rășină, iar Dolo începu să adune de sub copaci crengi căzute.

Mă întorsei cu lanterna, chibriturile, cuțitul și rucsacul meu, punându-l pe nisip, lângă crengile aduse de Dolo. Clădii un rug mic, iar când acesta fu gata, aprinsei un chibrit. Acele de brad se aprinseră cu ușurință.

O flacăra firavă începu să se înalțe în noapte. Dolo suflă cu grijă asupra ei, iar flacăra creșcu atât cât să-l văd pe Brăduțu așezat pe nisip și pe Bufni cercetând cu ochii ei mari noaptea. Lola se culcase deja lângă foc și se gândea că acuși o să prăjim ceva bun de mâncare! Dar de unde mâncare?

Flacăra creșcu și lumina până departe. Dincolo de foc se ghicea o faleză plină de cotloane întunecate, iar din partea cealaltă venea câte o creastă de val părând că vrea să ne înghită, dar apoi spărgându-se pe țărm și retrăgându-se în foșnetul spumei.

— Se pare că am ajuns la mare, zisei eu scoțând haina din rucsac. Eram stoarsă de puteri, de parcă aș fi cărat toată ziua pietre.

— Căldura asta..., mormăi Bufni.

— Ce-i cu ea?

— Nu știi ce să zic. E foarte cald. Nu vă dați seama?

Ridicai din umeri și întinsei haina pe nisip. Întorcând întâmplător capul, observai un reflex îndepărtat al focului pe mare. Vruî să-l arăt și celorlalți, dar deodată îmi dădui seama că nu era focul, ci cleștele de crab al lunii, care răsărea din mare!

Ne uitam cu toții vrăjiți la luna ogindindu-se în apă, în timp ce ea se înălța pe cer, devenind tot mai strălucitoare.

— Parcă-i o pânză de corabie umflată de vânt, zise Bufni.

Dincolo de mare, în dreapta, se zărea silueta întunecată a unor munți. Iar în apropierea noastră, din apă ieșeau niște stânci negre, ascuțite. Ca să le pună capac la toate, se auzi din nou un răget îndepărtat, căruia îi răspunse altul din apropiere.

— Aoleu, astea sunt fiare, șopti Brăduțu.

— Noroc că am aprins focul! Nu vin ele la noi.

— Chiar crezi asta? se îndoi Dolo.

— Păi așa știu, că animalele sălbatice se tem de foc.

— Va trebui să facem cu rândul de pază, zise Bufni. Ca să fim siguri că nu ne atacă nicio fiară. Dacă-i nevoie, urcăm în miniautogir și decolăm.

— Cine intră de cart? întrebă Dolo, căscând. Știți, eu am alergat toată ziua...

— Bufni sau Lola sunt cele mai potrivite.

— Intru eu de cart, spuse bufnița.

— Bufni, să nu lași focul să se stingă! Și să nu adormi.

— Noaptea? Eu să adorm noaptea? Mă faci să râd !

— Stau pe-aproape, zise Lola. La cel mai mic zgomot, încep să latru.

— Să nu uitați să puneți lemne pe foc!

— Nu uităm.

Mă culcai, punând cuțitul la îndemână.

— Eu o să trag un pui de somn. Măine... mâine ne lămurim noi unde-am ajuns.

2

–66 Ma

Când m-am trezit era dimineată, briza adia dinspre larg și valurile încercau să se apropie de **Brândușa**. Câte unul se năpustea fioros, de ziceai că va lua miniautogirul pe sus, dar se spărgea pe nisip și se retrăgea în lumina slabă a zorilor. În apropierea țărmului se vedeau câteva insulițe, unele doar niște stânci negre, mai mici decât o casă. Ceva mai încolo, din mare ieșeau două ostroave întunecate, iar în zare se ghicea un țărm muntos.

Sprijinită într-un cot, încercai să-mi dau seama unde sunt. Deci, nu visasem: am furat **Brândușa** de la Baba-Lupoanea, uite-o aici, lângă mine, și am aterizat cu ea pe malul mării. „Am furat-o“ e un fel de a spune, fiindcă miniautogirul e al nostru! Mai bine zis, am recuperat-o. Bun, dar unde am ajuns?

Pe cer se vedea o perdea de nori cenușii, iar după ei alți nori se colorau în galben și roșu. Întorcând capul, văzui că în spatele miniautogirului se ridica o faleză roșcată, cu copaci deasupra.

O zărie pe Bufni stând pe o pală a elicei portante și îi zâmbii:

De ce îndrăgește Laura dinozaurii?

— 'Mneața, Bufni!

— Bună dimineața, Laura. Văd că te-ai trezit cu noaptea-n cap.

— Acum poți și tu să te duci la culcare. Dar unde sunt ceilalți?

— Lola doarme, e chiar în spatele tău. Dolo s-a vârat în cabină. Iar Brăduțu era pe-aici pe undeva... poate că s-a dus în pădure.

Mă întorsei și mângâiai cățelușa pe cap.

— Hai, Lola, să dăm o raită pe țărm.

Într-o clipă Lola era în picioare, apoi se întinse și începu să dea din coadă, uitându-se la mine:

— Să mergem.

Mă ridicai și eu în picioare, întinzându-mă. Privindu-mi mâinile, observai că erau mai lungi decât le știam, mai să ating palele elicei cu ele! Mă uitai atunci la picioare: nisipul era hăt-departe, mai jos decât mă așteptam.

„Mi s-o fi părând“, îmi zisei eu.

Între nori se zăreau, deasupra mării, două împunsături roșii.

— Răsare soarele, făcui eu, căscând.

Norii erau tiviti cu lumină, iar valurile aduceau o spumă ușoară. Lola mirosea algele aruncate pe țărm, de pe care zburau musculițe. Un val ne șterse urmele pașilor, iar Lola, precaută, se trase mai încolo. Eu mă descălțai și continuai să merg cu picioarele prin apa caldă, ținând pantofii într-o mână.

— Nu-ți fie frică, hai cu mine, Lola.

Dar cățelușa, nimic: mergea cu botul încleștat, cât mai departe de apă!

De sub nisip ieșea o argilă de culoare roșie. Pe ea și pe nisipul din jur erau aruncate cochilii de scoici și de melci, cornaci negri, ca niște capete de draci și crab-de-piatră. Mă oprii o clipă și adunai un clește de crab rupt, admirându-i ornamentele.

Începu să se audă zgomotul unor pietre rostogolite de valuri. Ne apropiară de două stânci roșii, crestate, între care era aruncat un pieptene uriaș, alb, lung de câțiva metri, cu dinți rari de-o parte și de alta.

— Ce mai pieptene!

— Nu-i pieptene, zise Lola mirosindu-l. E un schelet.

— Ah, astea sunt coaste!

— Ce coaste?

— Uite-i șira spinării! Ce animal o fi ăsta, Lola?

— Nu știi: carne de-asta n-am mâncat încă!

Atunci zării la capătul scheletului un bot uriaș și niște resturi de carne albă.

— Ai! E înspăimântător! Hai să ne întoarcem.

Soarele lumina stâncile falezei. Acum văzui că nimerisem pe țărmul unui golf mărginit de munți, cu o plajă îngustă și palmieri cu rădăcinile în apă. În faleză erau săpate grote mici. Razele soarelui cădeau oblic pe mare, iar din apă ieșeau câteva insule, cele mai mari fiind acoperite de păduri de conifere întunecate și de palmieri cu frunze verzi, luminoase.

Ajunși la **Brândușa**, ne întâmpină Bufni:

— Vai, Laura, acum te văd mai bine! Să știi că ai crescut!

— Am observat și eu ceva. Rochița mi-a rămas mini!

— Parcă ai avea vreo doisprezece ani.

Ridicai din umeri, apoi urcai în miniautogir și începui să cercetez rucsacul tatei. Înăuntru erau busola, carnetul de teren cu un creion, un ghem de sfoară, un săpun și niște conserve. Atunci îmi dădui seama că eram lihnită de foame! Luai o conservă cu care coborâi pe plajă, unde o deschisei trăgând de inelul de pe capac. Tăiai cu cuțitul carnea în felii și începui să mănânc așa, fără pâine. Lola se tânguia pe lângă mine, așa că începui să-i dau și ei câte o bucătică. Când terminai, spusei:

— Dolo, ia îngroapă tu conserva asta! Și apoi vino să discutăm.

— De ce s-o îngrop? Aici nu-i nimeni să ne vadă!

— Nu-mi plac gunoaiile, de-aia.

Lola, Brăduțu și cu mine eram așezați pe nisip, iar Bufni stătea pe elicea miniautogirului. Veni și Dolo.

— Mă mir că am reușit să aterizăm așa de bine, începui eu. Adică fără să rupem vreo roată sau să ne dăm peste cap.

— Am greșit că am zburat noaptea, spuse Bufni.

— Dar unde om fi ajuns?

— Mi se pare că suntem în Africa. Prea e cald!

— Ba eu cred că suntem în Oceania, zise Dolo. N-ai văzut ostroavele? Abia aștept să aud muzică hawaiană. *Na pua'oli! Awe!*

— Ce tot spui acolo?

— Flori vesele! Minunat! Dați-mi slipul, vă rog, să fac o baie! *Aloha!*

— Mai taci din gură, măi, Dolo! Ți-a intrat o idee în cap și nu-ți mai iese de-acolo.

— Oricum, suntem în emisfera nordică, spuse Bufni. Sunt sigură că astă-noapte am văzut Carul Mare. Nu arăta el deloc bine, dar nu era Crucea Sudului.

Apoi Bufni, pe care lumina zilei o cam orbea, zbură în miniautogir și se așează pe speteaza scaunului, unde începui să moțăie de una singură.

Rămasă jos, după ce mai discutai un timp în contradictoriu cu Dolo, îmi veni ideea să facem un zbor de recunoaștere pe deasupra golfului. Urcai lângă Bufni și mă așezai pe scaunul pilotului. Observai în trecere că ajungeam cu mult mai ușor ca înainte cu picioarele la palonier.

— Haideți și voi, îi chemai pe ceilalți.

În timp ce toți se înghesuiau în spatele meu, mă uitai la aparate și rămăsei mască!

Ca să vezi: în partea stângă a tabloului de bord era un ceas pe care nu-l știam! El avea multe cadrane și roțițe, cu